

Seguidament pugem al collet dels Graus i d'allà continuem fins a l'antiga església parroquial de Sant Julià de Saltor del segle XII, actualment, després d'uns anys d'abandó, la rectoria tornar a ser reconstruïda i habitada. Des d'aquí per un sender que s'enfila en direcció nord, i passant pel Faig Gros i la canal del Pi arribem al cim de Sant Amanç. Coronat amb una gran creu metàl·lica que l'any 1978 va substituir la de fusta que vam trobar en l'excursió d'aleshores.

La vista des del cim dona gran visió de les valls del Ter i del Fresser, tot i que estan parcialment tapades per una boira que passa fugissera i que en alguns moments, com si pugés el taló, ens ofereix vistes interessants. No en canvi cap al Nord, on el Taga roman tapat tota l'estona que som al cim.

Després de dinar a Sant Julià i fent un llarg flanqueig pel camí de les Gargantes acabem l'excursió al poble de Bruguera.

Al vespre segueix l'oferta de conferències i projeccions. Avui toca una projecció sobre el romànic de la vall de Camprodon que presenta l'Agustí Dalmau, també una altra sobre la vegetació del Ripollès d'Àngels Morell.

Aquest vespre també hi ha la reunió de representants d'entitats, que és quan cal copsar la marxa de l'Aplec i el seu futur. És una assemblea tranquil·la i sense ensurts. A la primera part és de justícia felicitar el Centre Excursionista de Catalunya per l'encert en l'organització, que respon bàsicament a la iniciativa i l'empenta que sap transmetre en Francesc Beato, que és l'ànima de bona part de l'èxit d'aquests aplecs, així com reconèixer la seva capacitat organitzativa que fa que des de fa anys el CEC sigui l'entitat del Principat que aporta més participants a l'Aplec, i que enguany es veu completada amb el mèrit de l'organització d'aquesta edició.

A la segona part, cal escollir quina entitat assumeix l'organització del proper Aplec Excursionista, i teníem sobre la taula la proposta del Centre Excursionista d'Ontinyent, que en demana l'organització per tal de donar més relleu als actes per celebrar el 50è aniversari de la seva entitat.

Al teatre municipal segueix el programa amb una actuació musical a càrrec del Grup de Danses de l'Om, a la mateixa hora a l'església hi ha la projecció d'un vídeo sobre els camins de la carena pirinenca a càrrec d'en Joan Vila. Després de sopar hi ha el ball de Castanyada amb el Duet Juví al pavelló municipal, que hi posa el toc de gresca i sarau.

El dilluns 1 de novembre les excursions son de mig dia per donar temps a desmuntar tendes i ser a l'hora pel dinar de cloenda. Optem per l'excursió al Greny d'en Gueri. És una zona muntanyosa al Nord-Oest de Sant Pau de Segúries, on aquest cim tot i que no

és el més alt, és un magnífic mirador sobre el poble i l'inici de la vall de Camprodon. L'excursió és deliciosa, sempre enmig de pinedes, boixos i faigs.

L'acte de cloenda va ser animat per la colla castellera, els xerrics d'Olot que van aixecar diversos pilars y pel grup de grallers de Sant Pau de Segúries, que vam poder sentir més enllà de les clàssiques despertades. Tot seguit amb els parlaments de l'Alcalde de Sant Pau de Segúries Joan Solá i el vice-president del Centre, Francesc Beato que van mostrar a tots els col·laboradors i assistents a l'Aplec el seu agraïment pel recolzament i suport donat a l'organització de l'Aplec, així com agrair al poble de Sant Pau de Segúries per la seva acollida a l'edició d'enguany. Es traspassà a Joan Belda, president del Centre Excursionista d'Ontinyent la senyera dels Aplecs, la nostra aportació des d'aquell llunyà Aplec de Fontmartina, com a organitzadors del proper aplec que serà el 29è i finalment al pavelló municipal el dinar de germanor posà punt i final a tres dies d'excursionisme, de germanor i de catalanisme que són els tres eixos en què es recolzen aquests Aplecs.

Josep Castells i Gironès

L'Orfeo Granollerí, gresol d'on va néixer l'Agrupació Excursionista de Granollers

A redós de l'Orfeo Granollerí, es va gestar el naixement de la Agrupació Excursionista de Granollers. Va ser entre els anys 1926 i 1928. Oficialment s'obtingué l'aprovació dels Estatuts i per tant l'autorització governamental el 1928. Ara, estem celebrant el 75è aniversari, els tres quarts de Segle de l'Entitat.

L'Orfeo Granollerí, al igual que la Unió Liberal, varen ser clausurades el 1939. La fòbia dels "nacionals" per tot el que respirés o fes olor de catalanitat tenia totes les de perdre. Encara que fossin entitats com l'Orfeo Granollerí que la tònica general era la de gent d'ordre. El pecat de l'Orfeo Granollerí va ser no tenir un soci, un sol, que fos simpatitzant dels vencedors i que es responsabilitzés avalant que l'Orfeo no era una entitat desafecta... L'Agrupació la varen salvar el Sr. Torruella, de primer antuvi i més tard, en Joan Bertran.

El meu pare era un assidu de l'Orfeo Granollerí. Molt jovenet em va deixar que l'acompanyés. Feia tertúlia amb els senyors Ulldemolins (el pare de l'Alfons Ulldemolins del ping-pong), l'impressor Cucurella, el Sr. Mitjà (em penso que va ser l'últim President, -es va exiliar a Anglaterra-), el Sr. Bassa, Carnisser de la plaça dels Porcs, el Sr. Llobet (germà gran del Dr. Salvador Llobet) i el simpàtic Sr. Fatjó, cafeter de l'entitat, que